

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.190/2025/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberkereskedelem büntette miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. november 7. napján kihirdetett 9.B.116/2022/82. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak terhére rótt társtettesként elkövetett emberkereskedelem büntetnének jogszabályhelyi hivatkozásából mellőzi a Btk. 192. § (3) bekezdés 1., 9. és 10. fordulatára történő hivatkozást.

Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtön fokozatra enyhíti.

Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott által az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időt akként számítja be, hogy egynapi szabadságvesztésnek börtön fokozat esetén 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A bíróság a BRFK Nyomozó Főosztály Gyermek-és Ifjúságvédelmi Osztály által 01000/6494/2019. bü. számon 2019. október 21. napján lefoglalt és a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírósági Letéti Csoport által BL00160/2023/1. pénzletéti számon kezelt 102.660 forint, továbbá a Magyar Államkincstár Budapesti és Pest megyei Igazgatóság Állampénztári Iroda Állampapír- és Pénzforgalmi Osztály által 3998 ügyszámon kezelt 250 euro pénzüsszeg tekintetében Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben rendeli el a vagyoneklkobzást.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy a vádlottak 2022. március 28. napjától 2023. december 5. napjáig álltak közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet hatálya alatt.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. november 7. napján kihirdetett 9.B.116/2022/82. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberkereskedelem büntetében [Btk. 192. § (3) bekezdés IX. fordulata, (2) bekezdés II. fordulat a) pont és b) pont II. fordulata, (4) bekezdés I. fordulata, (5) bekezdés II. fordulat a) és b) pontja], ezért 7 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte. A bíróság az I. rendű vádlott vonatkozásában 1.004.750 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el. Elrendelte továbbá a Karcagi Járásbíróság ügyszám1 számú 2019. augusztus 14. napján jogerős büntetővégzésével kiszabott 1 év fogházbüntetés végrehajtását. Terhelt2 II. rendű vádlottat szintén bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberkereskedelem büntetében [Btk. 192. § (3) bekezdés I. és X. fordulata, (2) bekezdés II. fordulat a) pont és b) pont II. fordulata, (4) bekezdés I. fordulata, (5) bekezdés II. fordulat a) és b) pontja], ezért 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe a II. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte. A BRFK Nyomozó Főosztály Gyermek- és Ifjúságvédelmi Osztály által 01000/6494/2019. bü. számon 2019. október 21. napján lefoglalt és a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bírósági Letéti Csoport által BL00160/2023/1. pénztételi számon kezelt 102.660 forint pénzösszegre nézve vagyonekobzást rendelt el, és vagyonekobzást rendelt el a BRFK Nyomozó Főosztály Gyermek- és Ifjúságvédelmi Osztály által 01000/6494/2019. bü. számon 2019. október 21. napján lefoglalt, a Magyar Államkincstár Budapesti és Pest megyei Igazgatóság Állampénztári Iroda Állampapír- és Pénzforgalmi Osztály által 3998 ügyszámon kezelt 250 euro pénzösszegre nézve is. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak terhére, részben az ítélet megalapozatlansága, részben téves minősítés miatt és mindkét vádlott vonatkozásában a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. Az ítélet ellen az I. rendű vádlott a kiszabott büntetés enyhítése, míg védője az ítélet részbeni megalapozatlansága és a cselekmény (téves) minősítése miatt, illetve a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése céljából, a II. rendű vádlott és védője felmentés érdekében, emellett a védő másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyész a fellebbezése írásbeli indokolásában bejelentett fellebbezését mind az ítélet megalapozatlansága, mind a téves minősítés tekintetében visszavonta, azt kizárólag a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn. Kiemelte, hogy a vádlottakkal szemben

kiszabott büntetés nem igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyú, melynek büntetési tételkerete öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés, melynek középértéke tíz év. Álláspontja szerint a vádlottak esetében súlyosító körülmény a társtettesi elkövetés, az, hogy több sértett sérelmére, huzamosabb időn keresztül, kitartó szándékkal követték el a cselekményt, valamint a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága. Ezen túlmenően az I. rendű vádlott terhére szól büntetett előélete, a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetés, továbbá a bűncselekményben betöltött vezető szerepe. Ezzel szemben mindkét vádlott javára kérte figyelembe venni az időmúlást és azt, hogy mindketten egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodnak. A II. rendű vádlott esetében további enyhítő körülményként jelölte meg betegségét és azt, hogy az elkövetéskor büntetlen előéletű volt. Ezek alapján az I. rendű vádlott esetében a középértéket meghaladó, II. rendű vádlott esetében pedig a büntetési tételkeret aló határát meghaladó, ám a középértéket el nem érő szabadságvesztés kiszabását tartotta indokoltnak.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.240/2023/14. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az eredeti oka és célja szerint tartotta fenn. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával járt el, a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban álláspontja szerint a megállapított tényállás részben megalapozatlan, mivel hiányos, illetve ellentétes a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [48] és [54] bekezdéseiben törvényesen és indokoltan állapította meg, hogy tanú13 (született tanú13) és tanú3 tanúk vallomása a tényállás alapjául fogadható el, azonban e vallomásoknak a sértettek kiszolgáltatott helyzetére vonatkozó megállapításait a tényállásban nem szerepeltette. Álláspontja szerint ugyanez állapítható meg tanú2 és tanú4 tanúk vonatkozásában is. Rámutatott arra, hogy a tényállás hiányosságai az ügyiratok alapján pótolhatók, illetve helyesbíthetők. Ennek keretében szükségesnek tartotta a tényállás kiegészítését. Álláspontja szerint az így helyesbített tényállás alapján bírálhatja felül a fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítéletet. Érvelése szerint az irányadó tényállás alapján okszerű a vádlottak bűnösségére levont következtetés. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság okszerű indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat fogadott el és melyeket vetett el, azonban az ítélet [27] bekezdését annyiban tartotta szükségesnek pontosítani, hogy a sértettek személyi körülményeire vonatkozóan az I. rendű vádlott vallomása is a tényállás alapjául szolgál(hat)ott. Ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság jogi értékelését hiányosnak tartotta, a minősítés álláspontja szerint pontosításra szorul. Egyetértett a törvényszékkel az elbíráláskori Btk. alkalmazásával, ugyanakkor kifejtette, hogy a Btk. 192. § (3) bekezdése a törvény nyelvtani értelmezése alapján nem önálló tettesi, hanem a (2) bekezdéshez, mint az emberkereskedelem második alapesetéhez kapcsolódó (sui generis) előkészületi magatartásokat rendeli büntetni. Érvelése szerint ennek megfelelően nem lehet helytálló a Btk. 192. § (3) bekezdés szerinti minősítés, ha az elkövető – amint jelen esetben is – a Btk. 192. § (2) bekezdés a) vagy b) pontjában meghatározott elkövetési magatartások kifejtésében részt vesz. Jogi álláspontját a Kúria következetes joggyakorlatára is hivatkozva részletesen kifejtette. Hangsúlyozta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a vádlottak a sértettek kiszolgáltatott helyzetével tisztában voltak, ekként a kiszolgáltatott helyzetükkel visszaélve cselekedtek. A rendszeres haszonszerzés célzatát a vádlottaknak a sértettek által nyújtott szexuális szolgáltatás ellenértékének 40, majd 50 %-ára vonatkozó igénye aggálytalanul megállapítható teszi, mely igény teljesítését a sértettek ellenállásának megjelenését, majd fokozódását követően a vádlottak fenyegetéssel kényszerítették ki. Rámutatott arra is, hogy a bírói gyakorlat szerint a rábírás akkor is megállapítható, ha a kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettek már korábban is prostitúciós

tevékenységet folytattak, vagy akár ők keresték meg a vádlottakat (az I. rendű vádlottat) e tevékenységgel összefüggésben. Utalt arra is, hogy a fenyegetéssel történő kényszerítés megjelenése a bűncselekmény elkövetésének folyamatában a hasonló ügyek tapasztalatai alapján jellemzőnek tekinthető. Hangsúlyozta, hogy a tizennyolcadik életévét be nem töltött személy, illetve a több ember sérelmére történő elkövetés minősítő körülményei is aggálytalanul megállapíthatók. Az elsőfokú bíróság érvelését az I. és II. rendű vádlottak cselekvősege, társtettesi elkövetési magatartásuk tekintetében a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség helytállónak tartotta. Összefoglalóan a vádlottak cselekményének büntetőjogi minősítését a Btk. 2. § (1) bekezdésére figyelemmel a Btk. 192. § (2) bekezdés a) és b) pontjába ütköző, a (4) bekezdésében írtakra figyelemmel az (5) bekezdés 2. fordulatainak a) és d) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett emberkereskedelem és kényszerszermunka büntetőjogi jelölte meg.

[5] A büntetés kiszabása körében előre bocsátotta, hogy indokolt feltüntetni a nyomozás során szerzett nyilvántartási adatok alapján a vádlottak korábbi elítélését, amelyek ma már a nyilvántartásban nem szerepelnek. Felhívta a figyelmet arra, hogy ezek alapján a II. rendű vádlott is volt büntetve, amely további súlyosító körülmény az esetben. Egyebekben egyetértett a főügyészségi fellebbezésben írt súlyosító körülményekkel. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket nem a büntetés céljával összhangban, az elszaporodott, négy személy sérelmére elkövetett, emberi szabadságot sértő bűncselekmény konkrét tárgyi súlyával összhangban értékelte, ezért mindkét vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés, és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának emelését tartotta szükségesnek. Álláspontja szerint a terheltek részére kiadni rendelt mobiltelefonokat az I. rendű vádlott vonatkozásában a vagyoneklkobzás, és mindkét vádlott tekintetében a bűnügyi költség biztosítására szükséges visszatartani. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg: az ítélet részbeni megalapozatlanságának kiküszöbölése mellett állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű vádlottak terhére megállapított bűncselekmény a Btk. 2. § (1) bekezdésére figyelemmel a Btk. 192. § (2) bekezdés a) és b) pontjába ütköző, a (4) bekezdésében írtakra figyelemmel az (5) bekezdés 2. fordulatainak a) és d) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett emberkereskedelem és kényszerszermunka büntetőjogi minősül, a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést súlyosítsa; a részükre kiadni rendelt mobiltelefonokat a Be. 323. § (1) bekezdése alapján tartsa vissza; a vádlottak bűnügyi felügyeletére vonatkozó adatokat egészítse ki, egyebekben hagyja helyben azt.

[6] A vádlottak védője a fellebbezése írásbeli indokolásában azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és azt állapítsa meg, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott a Btk. 202. § szerinti kitartottság büntetést követte el, amely miatt végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabjon ki vele szemben, míg Terhelt2 II. rendű vádlottat az ellene emberkereskedelem miatt emelt vád alól mentse fel bűncselekmény hiányában. Kiemelte, hogy a vádlottak cselekménye nem volt kizsákmányoló jellegű, a vádiratban szereplő lányok önként, külső befolyásolástól mentesen döntöttek úgy, hogy prostitúciós tevékenységből fognak megélni, továbbá semmilyen adat nem merült fel arra, hogy a vádlottaknak olyan társaságuk lett volna, akik ellenkezés esetén erőszakkal hajtották volna végre a vádlottak kívánságait. A védő arra a megállapításra jutott, hogy az I. rendű vádlott nem valósította meg a „toboroz” elkövetési magatartást, a lányoknak csak a hirdetések létrehozatalában segített, továbbá kk. tanú13 tekintetében nem lehetett arról tudomása, hogy a

tanú még kiskorú. Azt a védő is megállapíthatónak látta, hogy az I. rendű vádlott részben kitartatta magát a prostitúciót végző lányokkal, így a terhére a Btk. 202. § szerinti kitartottság büntettét látta megállapíthatónak, azonban javára kérte figyelembe venni azt a további egy éves időmúlást, amely az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt. A II. rendű vádlottat illetően a védő arra a következtetésre jutott, hogy mivel ő csak alkalmi szállító munkát végzett, tényállásszerűség hiányában nemcsak tettesi, de részesi elkövetői alakzatát sem tudta megvalósítani egy bűncselekmény törvényi tényállásának sem.

[7] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezését és annak írásbeli indokolását változatlan tartalommal továbbra is fenntartotta, azt kiegészítette. Kiemelte, hogy a vádlottak nem valósították meg a terhükre rótt bűncselekményt, a sértettek mind önálló, befolyásmentes elhatározásukból, külső befolyás nélkül döntöttek úgy, hogy prostitúcióból kívánnak megélni, és már ezzel foglalkoztak, amikor az I. r. vádlottal kapcsolatba kerültek, így a Btk. 192. § (3) bekezdés 9. fordulata szerinti elkövetési magatartás nem valósult meg. A lányok keresték meg az I. rendű vádlottat, mert fenn akartak lenni a „rosszlányok.hu” weboldalon ügyfélszerzés céljából, de nem tudták használni a felületet, ezért a hirdetés elkészítésére és az ügyfelekkel való kapcsolattartásra kérték meg az I. rendű vádlottat. A sértettek bárhol máshol folytathattak volna ilyen tevékenységet, de többen elmondták, hogy az I. rendű vádlott a részükre a prostitúciós tevékenység végzéséhez szükséges helyszínt és eszközöket biztosított, sokkal jobban kerestek így, mintha egyedül tevékenykedtek volna. Felhívta a figyelmet a Kúria Bfv.1506/2022/12. számú és a Bfv.229/2013/6. számú precedensképes határozata elvi tartalmának 2. pontja írtakra. Utóbbival kapcsolatban kiemelte, hogy az ügyészség nem támasztotta alá azt, hogy az I. rendű vádlott biztosan tudott arról, hogy a sértettek között van kiskorú. Felhívta a figyelmet arra, hogy tanú4ről még a legjobb barátnője sem tudta, hogy kiskorú, aki már nagykorú nővére igazolványát mutatta meg az I. rendű vádlottnak, ezért egyáltalán nem biztos, hogy I. rendű vádlott tudta tanú4ről, hogy kiskorú. Álláspontja szerint az elkövetési magatartás megvalósulásának hiánya okán az emberkereskedelem nem tényállásszerű, minden kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást. Az I. rendű vádlott vonatkozásában maradékbűncselekményként olyan tényállás, a kitartottság megállapításának van helye, ahol a kor nem tényállási elem. Kiemelte, hogy az eljárás során a közvetlenség elve sérült, mert tanú3 és tanú13 tanúk nem voltak elérhetők, így őket nem lehetett meghallgatni, így az ellentmondásokat sem lehetett feloldani. Hangsúlyozta, hogy tanú4 többször ellentmondásba került önmagával. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, azt, hogy az I. rendű vádlottat a Btk. 202. § szerinti kitartottság büntettében mondja ki bűnösnek az ítéltábla, míg a II. rendű vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól, mivel nem valósított meg bűncselekményt, hiszen nincs adat arra vonatkozóan, hogy a II. rendű vádlottnak az alkalmankénti fuvarozáson és az I. rendű vádlott által történő pénzátvételnél való jelenléten kívül a II. rendű vádlottnak bármilyen cselekvősége lett volna. Másodlagosan azt indítványozta, hogy az ítéltábla nyomatékmal vegye figyelembe az enyhítő körülményeket, azt, hogy a vádlottak személyi körülményei, az élethelyzetük megváltozott. Kiemelte, hogy letartóztatásuk, illetve a bűnügyi felügyeletük megszüntetése óta törvénytisztelő állampolgárok, a speciális prevenció célja így részben okafogyottá vált. Az eltelt idő több mint 6 év, a kiszabott büntetésnek szükségesnek, arányosnak és alkalmasnak kell lennie a bünteteskiszabási célok elérésére. Álláspontja szerint ilyen hosszú idő elteltével a büntetés társadalmi üzenete elhalványul, az arányosság is kérdésessé válik. Mindezek alapján másodlagosan a büntetési tételkeret alsó határához igazodó büntetés kiszabását kérte mindkét vádlottal szemben.

[8] A II. rendű vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

[9] Az ügyészség, a vádlottak és a védőjük által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[10] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat jórészt megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlottak nem ismerték el a bűnösségüket és nem mondtak le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a tárgyalás során kétszer is megváltozott az eljáró bíró személye, amely az eljárás elhúzódását eredményezte; ugyanakkor azt az új bírók törvényesen ismételték meg a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetésével. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlottak és a kihallgatott tanúk – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. Ugyanakkor az ítéltábla észlelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a határozat írásba foglalására vonatkozó, a Be. 452. § (1) bekezdésében írt rendelkezést, amikor a 2024. november 7. napján meghozott határozatát késedelmesen, 2025. március 30. napján foglalta írásba. Ezen eljárási szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[11] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében a tárgyaláson kihallgatta a vádlottakat. Az I. rendű vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomást tett, míg a II. rendű vádlott a tárgyaláson élt a vallomástétel megtagadásának jogával. Az I. rendű vádlott érdemi védekezése szerint nem tudott arról, hogy tanú4 fiatalokú volt. Tagadta, hogy szervező, irányító tevékenységet fejtett ki, illetve hangsúlyozta, hogy a lányok önként jelentkeztek erre a munkára. Azt elismerte, hogy az ingatlanokat ő bérelte, a hirdetések feladását ő intézte, ő határozta meg a szolgáltatások körét és azok árát is, de hivatkozott arra, hogy ezen költségek rájuk eső részét fizették ki a lányok. Kiemelte, hogy maga is ugyanolyan prostituáltként dolgozott, ahogy a többiek. Hangsúlyozta, hogy a II. rendű vádlottat néha megkérte, hogy autóval vigye el külső munkára a lányokat, illetve, ha sok készpénz volt nála, a férfi ment el érte biztonsági okokból. A II. rendű vádlott tárgyalási szakban megtagadta a vallomástételt, ismertetett nyomozati vallomásában nem

vitatta a leadó tényét, azt, hogy az I. rendű vádlott kezelte a telefonokat és határozta meg a szolgáltatások árát, és szedte be a lányoktól a pénzt. Hangsúlyozta, hogy senkit nem fenyegetett, hogy tanú4 saját magának dolgozott és élettársa már egy éve nem dolgozott prostituáltként, csak a telefonokat kezelte. Kijelentette, hogy nem tudta, hány évesek a lányok, de mindegyikük azt mondta, hogy betöltötte a tizennyolcadik életévét. Hangsúlyozta, hogy ő maga alkalmi munkából élt. A vádlottak védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú2, tanú4 sértetteket, akik az I. rendű vádlottal történő szembesítéskor is fenntartották a vádlottakat terhelő vallomásukat; kihallgatta tanú17t, az I. rendű vádlott nevelt és II. rendű vádlott lányát, aki nem élt mentességi jogával, továbbá törvényesen ismertette a tárgyalási szakban ismeretlen helyen tartózkodó tanú13, született tanú13 és tanú3 vallomását a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulata, míg tanú11 kalauz, tanú5, tanú6, tanú9, tanú10 intézkedő járőrök, tanú12 – akitől az I. rendű vádlott a utca1 utcai ingatlant bérelte –, tanú8 és az 1. számú tanú – akitől az I. rendű vádlott a cím23 ingatlant bérelte – vallomását a Be. 527. § (2) bekezdés a) pontja alapján. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, köztük különösen a házkutatáskor lefoglalt lapokon szereplő kimutatásokat, a sértettekről készült környezettanulmányokat és a bérleti szerződéseket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem sérült a vádlottak védekezéshez való joga azáltal, hogy az ismeretlen helyen tartózkodó sértettek vallomását a bíróság felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé, a kihallgatott tanúk és az okirati bizonyítékok alapján a két sértetti vallomáson belüli ellentmondásokat az elsőfokú bíróság feloldotta. Helyesen rögzítette a vádlottak feladatmegosztását, így azt, hogy I. rendű vádlott szervezte a lányokat és a prostitúciós tevékenységet, biztosította a szállást, a II. rendű vádlott a sértettek szállításában működött közre, és – amikor a sértettek ellenállása megjelent – mind a ketten fenyegették őket annak érdekében, hogy a szexuális szolgáltatást folytassák.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete [27]-[80] bekezdésében számbavette, valamint egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. A törvényszék a vádlottak védekezésére figyelemmel logikus érveléssel meggyőző indokát adta annak, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján vetette el a vádlottak érdemi védekezését, a tényállást miért a sértettek egybehangzó terhelő vallomására és az abban foglaltakat bizonyos részében alátámasztó vádlotti nyilatkozatokra, és az egyéb tanúk, különösen tanú11 kalauz és a rendőr járőrök, továbbá tanú12, tanú8 és az 1. számú tanú hitelt érdemlő vallomására, valamint az ismertetett okirati bizonyítékokra alapította. Helyesen rögzítette, hogy a vádlotti vallomásokat az egyéb aggálytalan bizonyítékok közül melyek és miként cáfolták egyértelműen. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [5]-[26] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[13] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos. A másodfokú bíróság ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján – a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal részben egyetértve – az elsőfokú ítélet személyi részét a nyomozás során beszerzett nyilvántartási adatok alapján azzal egészíti ki, hogy: „Az I. rendű vádlottat a Salgótarjáni Járásbíróság a 2015. július 7. napján meghozott és 2015. július 22. napján jogerős 3.Bpk.299/2015/2. számú ügydöntő határozatával ittas járművezetés vétsége miatt 100.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A II. rendű vádlottat a Kisvárdai Városi Bíróság a 2011. május 10. napján meghozott 4.B.356/2010/17. számú, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság

4.Bf.729/2011/3. számú határozata folytán 2011. november 25. napján jogerős ítéletével uzsorabűncselekmény büntette miatt 10 hónap, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.” Az ítélet 1. tényállási pontját ([7] bekezdés) pedig azzal egészíti ki, hogy tanú13 2002. május 27. napján született. Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség tényállás kiegészítésére irányuló egyéb indítványával, hiszen a sértettek kiszolgáltatott helyzetére való utalást a tényállás [5] bekezdésén túl az indokolás [94] bekezdése szükséges részletességgel tartalmazza. Felhívja a figyelmet arra a következetes bírói gyakorlatra – amelyre a Kúria Bhar.I.1552/2012/5. számú határozatában, illetve a BH2016. 163. eseti döntésében rámutat –, hogy ítéletszerkesztési hiba folytán nem a történeti tényállásban, hanem az ítélet indokolásában rögzített tények is a tényállás részét képezik.

[14] A fenti kiegészítéssel tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] A II. rendű vádlott és védője eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem megalapozott.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A II. rendű vádlott és védője fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[17] Az I. rendű vádlott védőjének és az ügyészségnek eltérő jogi minősítés érdekében bejelentett fellebbezése – részben más okból – alapos.

[18] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban részben tévedett a cselekmény jogi minősítésekor. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elkövetéskori Büntető Törvénykönyvet alkalmazta, hiszen az elbíráláskori Btk. 192. § (5) bekezdés d) pontja a több ember sérelmére elkövetett cselekmény tekintetében törvényi egység megállapítására ad alapot, a büntetési tétel pedig kedvezőbb az elkövetéskori Btk. alkalmazásával megállapítható halmazati büntetési tételkeretnél.

[19] Tévedett ugyanakkor, amikor a jogi minősítés körében felhívta a Btk. 192. § (3) bekezdésének 1., 9. és 10. fordulatát (e fordulatok utaltak az I. és II. rendű vádlottak konkrét elkövetési magatartására, így I. rendű vádlott esetében a „másnak megszerzésre”, a II. rendű vádlott esetében pedig a „toborzásra”, illetve a „szállításra”). A fellebbviteli bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolását a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványában foglaltaknak megfelelően az alábbiakkal egészíti ki:

[20] A Btk. 192. § (3) bekezdése a törvény nyelvtani értelmezése alapján nem önálló tettesi, hanem a (2) bekezdéshez, mint az emberkereskedelem második alapesetéhez kapcsolódó előkészületi magatartásokat rendeli büntetni. Ennek megfelelően nem lehet helytálló a Btk. 192. § (3) bekezdés szerinti minősítés, ha az elkövető – amint jelen esetben is – a Btk. 192. § (2) bekezdés a) vagy b) pontjában meghatározott elkövetési magatartások kifejtésében részt vesz. A sértettek prostitúciós tevékenység folytatására vonatkozó döntése – attól függetlenül, hogy a hátrányos helyzetükkel jellemzően nem is voltak tisztában – nem önkéntes, hanem a kiszolgáltatott helyzetük által determinált volt (Kúria Bfv.II.1322/2022/11. és Bhar.III.1009/2024/20. számú határozata). Hangsúlyozza a fellebbviteli bíróság, hogy a rábírás akkor is megállapítható, ha a kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettek már korábban is prostitúciós tevékenységet folytattak és ők keresték meg a vádlottakat e tevékenységgel összefüggésben, hiszen a további tevékenységüket már az I. rendű vádlott által felajánlott keretek között és a számukra, általuk is felismerten kedvezőtlen, sőt egyre kedvezőtlenebb elszámolás szerint folytatták. Az emberkereskedelem sértettjeiként a kiszolgáltatott személyek tartózkodási helyének kijelölése, szabad mozgásuk korlátok közé szorítása vagy ellenőrzése és a kiszolgáltatottságuk miatt szükséges ellátásuk biztosítása mind olyan magatartás, amely az emberkereskedelem véghezvitelét, a kizsákmányolást, illetve annak fenntartását hivatott szolgálni. Ezért a kizsákmányolás elősegítése céljából történő elszállásolás a tényleges szállás adáson kívül magába foglalhatja a szálláson történő ellátást és a sértetteknek a szálláshelyen történő állandó vagy időszakos felügyeletét (ellenőrzését, számonkérését) is (BH2023. 90.). Az ítéletábra álláspontja szerint erre figyelemmel az I. rendű vádlott védője által az eltérő minősítésre, a Btk. 202. § szerinti kitartottság megállapítására nincs törvényi lehetőség; illetve a II. rendű vádlott elkövetési magatartása is tényállásszerű.

[21] A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy rendszeres előny – a sértettek által nyújtott szexuális szolgáltatás ellenértéknek 40 vagy 50 százaléka, mint leadó – szerzése érdekében kezdetben a sértettek kiszolgáltatott helyzetét kihasználva, az I. rendű vádlott által meghatározott keretek között és felügyeletével, később – amint a sértettek ellenállása megjelent – családjuk, testi épségük elleni fenyegetéssel, illetve tanú2 és tanú4 esetében a személyi szabadságuk korlátozásával kényszerítették őket szexuális cselekmény végzésére, akik közül a vádlottak által tudottan tanú4 18 év alatti volt és a II. rendű vádlott a sértettek szállításában is közreműködött, megvalósították társtettesként a Btk. 192. § (2) bekezdés a) és b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés 1. fordulatára figyelemmel az (5) bekezdés 2. fordulatának a) és d) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntetnének törvényi tényállási elemeit, ezért a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét megváltoztatta és a vádlottak terhére rótt társtettesként elkövetett emberkereskedelem büntetnének

jogszabályhelyi hivatkozásából mellőzte a Btk. 192. § (3) bekezdés 1., 9. és 10. fordulatára történő hivatkozást.

[22] Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése alaptalan, míg a vádlottak és védőik enyhítés érdekében bejelentett fellebbezése más okból alapos.

[23] A törvényszék ítélete [98]-[99] bekezdéseiben alapvetően helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, melyek közül az első- és másodfokú határozat meghozatala között eltelt idő miatt nagyobb nyomattal kell értékelni az időmúlást. A másodfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte mindkét vádlott javára az egy kiskorú gyermek tartását, továbbá, hogy mindketten hosszú ideig álltak kényszerintézkedés hatálya alatt, az elhúzódó büntetőeljárást. Ugyanakkor mindkét vádlott tekintetében súlyosító körülményként értékelte a büntetett előéletet.

[24] A vádlottak által megvalósított emberi szabadság elleni bűncselekményt a törvény öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 80. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetés kiszabásánál irányadó középérték 10 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett törvényszék, amikor a középértéktől eltérő mértékben, az enyhítő körülmények túlsúlyára, illetve a speciális és generális prevenciók célokra tekintettel az I. rendű vádlottal szemben 7 év 6 hónap, a II. rendű vádlottal szemben 5 év végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki és hozzá igazodó mértékben az I. rendű vádlott esetében 8 év, a II. rendű vádlott esetében 5 év tartamban alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetést.

[25] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az így kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlottak személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnösségük fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához és szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[26] Ugyanakkor előéletükre, az általuk korábban elkövetett cselekmények jellegére, valamint személyükben rejlő nem olyan magas társadalomra veszélyességre, illetve a büntetés-kiszabási körülményekre figyelemmel a fellebbviteli bíróság lehetőséget látott a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazására, ezért az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtön fokozatra enyhítette.

[27] E rendelkezésre figyelemmel a vádlottak által az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időt a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontja alapján akként számította be, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[28] Mivel nyomozati szakban a II. rendű vádlottól foglaltak le 102.660 forintot és 250 eurót, ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és vele szemben rendelte el ezen összegek tekintetében a vagyonekbezárt, mivel annak alkalmazásának a feltételei a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján fennállnak. A II. rendű vádlott kereső foglalkozással nem rendelkezett, ezért csak a terhére megállapított bűncselekmény elkövetéséből származhatott az a pénzösszeg, amit birtokolt. Az ítéltábla ugyanakkor nem adott helyt az ügyészi indítványnak a vádlottak tulajdonát képező használati tárgyak vagyonekbezárt, illetve bűnügyi költség megfizetése érdekében történő visszatartása érdekében, az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett azok tulajdonosuknak való kiadásáról a Be. 321. § (1) bekezdése alapján.

[29] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb – a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a felfüggesztett szabadságvesztés elrendelésére, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helybenhagyta azzal, hogy megállapította a közigazgatási területre korlátozott bűnügyi felügyelet záró napját, miután az elsőfokú bíróság azt a 9.B.116/2022/64-I. számú, 2023. december 5. napján végleges végzésével megszüntette.

[30] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. december 12.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.116/2022/82. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.190/2025/6. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2025. december 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. december 12.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke